

BRIDŽET DŽOUNS

Luda za njim

HELEN FILDING

Prevela
Milica Kecojević

■ Laguna ■

Naslov originala

Helen Fielding

BRIDGET JONES – MAD ABOUT THE BOY

Copyright © Helen Fielding 2013

Dašu i Romi

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Prolog	9
Prvi deo: Ponovo devica	41
Drugi deo: Luda za njim	165
Treći deo: Skliznuće u kaos	309
Četvrti deo: Snažno stablo	413
Šta je bilo posle	465

PROLOG

Četvrtak, 18. april 2013.

14.30. Maločas me zvala Talita. Kao i uvek, javila se onim svojim užurbanim glasom – „da ti kažem u poverenju“ – i teatralno saopštila: „Draga, samo sam htela da te obavestim da 24. maja slavim šezdeseti. Naravno, NE OBJAVLJUJEM da je šezdeseti. I nemoj da širiš dalje, neću baš sve da pozovem. Samo sam htela da ostaviš slobodno veče.“

Uhvati me panika. „Biće super“, neuverljivo sam se oduševljavala.

„Bridžet, da ti nije palo na pamet da ne dođeš.“

„Znaš, stvar je u tome...“

„U čemu?“

„Isto veče Rokster slavi trideseti.“

S druge strane linije – tišina.

„Mislim, do tada verovatno više nećemo biti zajedno, ali ako budemo...“, utihnula sam.

„Upravo sam na pozivnice dopisala 'bez dece'.“

„Dotad će napuniti trideset!“, uvredih se.

„Samo te zezam, draga. Naravno da moraš da dovedeš svog momčića. Nabaviću dvorac na naduvavanje! Vraćam se u program. Palimljubimtećao!“

Pokušala sam da uključim TV da vidim nije li me Talita stvarno, kao što tako često čini, zvala za vreme video-snimka dok je program išao uživo. Sumanuto sam nabadala po dugmićima kao majmun po mobilnom telefonu. Zašto su za uključivanje televizora u današnje vreme potrebna tri daljinska s devedeset dugmića? Zašto? Sto posto su ih smislili trinaestogodišnji tehno-manijaci, koji se međusobno takmiče ne mrdajući iz svojih štokavih soba, da bismo se mi ostali mislili čemu li služe sva ta dugmad i tako nanose psihička oštećenja na globalnom nivou.

Zlovoljno sam zavrljačila daljinske na trosed, na šta je TV naprasno oživeo, prikazavši Talitu u besprekornom izdanju kako, s jednom nogom koketno prebačenom preko druge, intervjuiše tamnokosog fudbalera Liverpula koji ima problem s izlivima besa i ujedanjem protivničkih igrača. Činilo se kao da želi da ugrize i Talitu, premda iz sasvim drugačijih razloga od onih na terenu.

No dobro. Nema mesta panici – jednostavno ću mirno i zrelo razmotriti razloge za pozivanje Rokstera na Talitinu žurku i protiv toga.

RAZLOZI ZA ODLAZAK NA ŽURKU S ROKSTEROM:

- * Bilo bi grozno da ne odem kod Talite. Prijateljica mi je još iz dana kad smo radile *Dobar dan, Britanijo*. Ona – neverovatno glamurozna spikerka na vestima, a ja – neverovatno smotana novinarka.
- * Verovatno bi ispalo prilično komično ako bih povel Rokstera, ali bi mi pružilo i priliku da likujem, jer bi cela ta stvar s tridesetim-šezdesetim rođendanom začepila usta onima koji sa sažaljenjem gledaju na neudate žene „određene dobi“ kao da su osuđene na doživotnu samoću, dok neoženjene muškarce uvek

neka mazne i pre nego što stignu da potpišu papire za razvod. Pritom je Rokster tako zgodan i sočan kao breskva da u neku ruku poriče realnost i mog sopstvenog procesa starenja.

RAZLOZI PROTIV ODLASKA NA ŽURKU S ROKSTEROM:

- * Rokster je svoj čovek i sigurno bi se uvredio ako bi ga smatrali nekakvim komedijantom ili sredstvom protiv starenja.
- * A najvažnije od svega, to što bi bio okružen starim ljudima na proslavi šezdesetog rođendana moglo bi Rokstera da udalji od mene i da mu, sasvim nepotrebno, skrene pažnju na to koliko sam i sama stara, mada sam, očigledno, MNOOOGO mlađa od Talite. A ja, iskreno, odbijam da poverujem koliko sam zaista stara. Kao što kaže Oskar Vajld, trideset pet godina je savršeno doba za ženu, toliko savršeno da su mnoge odlučile da u njemu ostanu do kraja života.
- * Rokster verovatno pravi sopstvenu žurku s omladinom koja se tiska na njegovom balkonu i uživa u roštilju sa – kakve li ironije – „retro“ štimungom uz disko-muziku iz sedamdesetih. Sad sigurno smišlja kako da izbegne da me pozove jer ne želi da njegovi prijatelji saznaju kako se zabavlja sa ženom koja bi bukvalno mogla da mu bude majka. U stvari, tehnički je moguće – budući da zbog hormona u mleku pubertet u današnje vreme počinje sve ranije – čak i baba! O, bože. Zašto mi je na pamet pala takva misao?

15.10. A joj! Za dvadeset minuta moram da pokupim Mejbela, a nisam spremila pirinčane krekere. Uh. Telefon.
„Traži vas Brajan Kacenberg.“

Moj novi agent! Pravi agent. Ali ako sad zastanem da razgovaram s njim, po Mejbel ću stići kasno PREKO SVA-KE MERE.

„Mogu li se Brajanu javiti kasnije?“, kokodakala sam, pokušavajući da jednom rukom na pirinčani kreker namažem „nešto-kao-puter“, poklopim ga drugim krekerom i strpam u kesu za užinu.

„Reč je o vašem nacrtu scenarija.“

„Da... samo... ja sam na sastanku!“ Kako bih mogla da budem na sastanku a da istovremeno preko telefona saopštavam da sam na sastanku? To da ste na sastanku trebalo bi da kaže vaša asistentkinja a ne vi sami, jer kad ste na sastanku, valjda niste u mogućnosti ništa da kažete.

Krenula sam u školu i očajnički poželega da pozovem Brajana i saznam o čemu je reč. Do sada je moj nacrt scenarija slao dvema producentskim kompanijama i obe su ga odbile. Al' možda je riba konačno zagrizla?

Suprotstavila sam se snažnoj potrebi da ga pozovem uz izgovor da se „sastanak“ naglo završio. Odlučila da je mnogo važnije da stignem na vreme po Mejbel: takva sam vam ja majka – brižna i s jasnim prioritetima.

16.30. Skupljanje dece posle škole bilo je još haotičnije nego obično: kao u slikovnicama *Gde je Gile?** s milionima gospođa u fluorescentnim kabanicama koje usmeravaju saobraćaj oko škole, bebama u kolicima, vozačima kombija koji ne mogu da se mimoiđu s nadobudnim mamama u džipovima, čovekom s kontrabasom na leđima i ekološki osvećenim majkama koje decu voze u korpama okačenim na guvernal

* *Gde je Gile?* – slikovnica sa crtežima punim sitnih ljudskih figura na raznim mestima i u raznim situacijama, na kojima treba pronaći lik u gužvi. (Prim. prev.)

bicikla. Ceo put je bio zakrčen. Odjednom dotrča neka histerična žena i povika: „Vratite se, vratite se! Hajde! Ovde niste OD POMOĆI!“

Pomislivši da je došlo do strašne nezgode, svi počesmo da parkiramo automobile na trotoar i u obližnja dvorišta kako bismo napravili prolaz za hitnu pomoć. Pošto je put raščišćen, izvirivali smo napred ne bismo li ugledali ambulanta kola ili barem potoke krvi. Ali nije bilo hitne pomoći, samo vrlo fensi žena za volanom crnog poršea koji je uz riku motora projurio praznim putem. Na sedištu pored nje sedelo je dete u školskoj uniformi i samozadovoljno se kezilo.

Dok sam stigla do predškolaca, još je jedino Mejbel stajala na stepenicama, zajedno s poslednjim Mohikancem Telonijusom, a i njega je mama upravo odvodila.

Mejbel me pogleda svojim ogromnim ozbiljnim očima.

„Ajde, stali dluze“, rekla je nežno.

„Pitali smo se šta je s tobom!“, reče Telonijusova mama. „Opet si zaboravila?“

„Nisam. Put je bio potpuno blokiran.“

„Mamica ima pedeset jednu“, neočekivano se izlanu Mejbel. „Mamica ima pedeset jednu. Kaze da ima tliideset pet, ali u stvali ima pedeset jednu.“

„Šššš. Ha-ha-ha-ha!“ odgovorila sam na upitan pogled Telonijusove majke. „Bolje da požurimo i kupimo Bilija.“

Uspela da Mejbel, koja je i dalje vikala „Mamica ima pedeset jednu“, uguram u kola. Presamitivši se u pozi od koje se čovek garantovano ukoči i koja s godinama postaje sve nezgodnija, muljala sam rukom po kršu iza dečjeg sedišta ne bih li joj pričvrstila pojas.

Kad smo stigli do Bilijeve škole, ugledala sam Savršenu Nikoletu, Razredna Majka za Primer (savršena kuća, savršen muž, savršena deca – jedina nesavršena sitnica: ime,

koje su joj roditelji po svoj prilici nadenuli pre nego što je izmišljena popularna zamena za cigarete), usred gakanja ostalih školskih majki. Savršena Nikoreta je bila savršeno obučena, savršeno isfenirana i nosila je savršenu ogromnu tašnu. Ušunjah se, zadihana, pokušavajući da ukopčam koje je Aktuelno Pitanje na dnevnom redu, baš kad je Nikoleta ljutito zabacila kosu, gotovo mi iskopavši oko ivicom svoje džinovske torbe.

„Pitala sam ga zašto je Atikus na fudbalu još uvek u D-timu – mislim, Atikus mi se vraća kući bukvalno u suzama – a gospodin Volaker je samo rekao: 'Zato što nema pojma. Još neko pitanje?'“

Skliznuh pogledom do Aktuelnog Pitanja, tj. do novog nastavnika fizičkog – vrlo fit, visok, nešto mlađi od mene, vojnički podšišan, pojavom nalik na Danijela Krejga.*

Natmureno je posmatrao grupu nemirnih dečaka, a onda je dunuo u pištaljku i dreknuo: „Ej! Društvo! Brzo u svlačionicu ili sledi ukor!“

„Vidite?“, nastavi Nikoleta dok su dečaci zauzimali svoja mesta u traljavoju vrsti, pokušavajući da otrče u školu urlajući „Jedan, dva! Jedan, dva!“ kao ni krivi ni dužni Bušmani regrutovani da učestvuju u Arapskom proleću, dok je gospodin Volaker apsurdno davao ritam pištaljkom.

„Mada je zgodan“, ubaci Farzija. Farzija je moja omiljena mama iz škole, prioriteti su joj uvek na mestu.

„Zgodan ali oženjen“, obrecnu se Nikoleta. „A ima i decu, mada se ne bi reklo.“

„Mislila sam da je on neki direktorov prijatelj“, nadoveza se druga mama.

* Daniel Craig – popularni britanski i holivudski glumac, aktuelni Džeјms Bond. (Prim. prev.)

„Upravo tako. Ima li uopšte potrebne kvalifikacije?“, nastavi Nikoleta.

„Mama.“ Okrenula sam se i ugledala Bilija: u blejzerčiću, razbarušene tamne kose, košulja mu visi iz pantalona. „Nisu me izabrali za šah.“ Iste one oči, iste one tamne oči, osenčene bolom.

„Nije važno hoćeš li biti izabran ili pobediti“, tešila sam ga, krišom ga zagrlivši. „Važno je kakav si.“

„Naravno da je važno.“ Uh! Bio je to g. Volaker. „Mora da vežba. Mora to da zasluži.“ Dok se okretao, jasno sam čula kako mrmlja: „Potpuno je neverovatno šta majke u ovoj školi sebi daju za pravo.“

„Da vežba?“, rekoх vedro. „Bože, nikad mi to ne bi palo na pamet! Mora da ste veoma inteligentni, Volakere. Mislim, gospodine.“

Pogledao me je svojim ledenoplavim očima.

„Kakve ovo ima veze s fizičkim vaspitanjem?“, nastavila sam sladunjavo.

„Ja ih učim šahu.“

„O, baš divno. Koristite li tom prilikom pištaljku?“

Na trenutak je delovao zbunjeno, zatim povika: „Erose! Izlazi iz tog cveća! Odmah!“

„Mama“, Bili me je lupkao po ruci, „oni koji su izabrani dobijaju dva slobodna dana da idu na šahovski turnir.“

„Ja ću vežbati s tobom.“

„Ali, mama, ti si pacer u šahu.“

„Nisam! Super sam u šahu. Pobedila sam te!“

„Nisi.“

„Jesam!“

„Nisi!“

„Puštala sam te da pobediš jer si mali“, prasnuh. „A ionako nije fer pošto ti ideš na časove šaha.“

„Možda biste i vi mogli na časove šaha, gospođo Darsi?“
O, BOŽE. Zašto je gospodin Volaker i dalje slušao? „Jeste da su namenjeni deci do sedam godina, ali ako uzmemo u obzir mentalnu zrelost, mislim da ćete se uklopiti. Je li vam Bili ispričao ostale novosti?“

„A, da“, ozareno reče Bili. „Imam vaške!“

„Vaške!“ , užasnih se, instiktivno posegnuvši rukom ka kosi.

„Da, vaške. Svi ih imaju.“ Gospodin Volaker obori pogled, a u oku mu se načas pojavi vragolast sjaj. „Svestan sam da će to izazvati vanredno stanje među majkama severnog Londona i njihovim frizerima, ali svakako morate da mu ih istrebite. I sebi, naravno.“

O, bože. Bili se u poslednje vreme češao po glavi, ali ja sam to ignorisala kao još jednu od stvari o kojima nemam snage da razmišljam. Osećala sam kako mi nešto gamiže po glavi, dok mi se mozak vrtilo u krug. Ako Bili ima vaške, onda verovatno i Mejbel ima vaške, ja imam vaške, što znači da... Rokster ima vaške.

„Sve do jedne, razumete?“

„Da, ne, super!“ , mucala sam. „Sve je u redu, u potpunom redu, doviđenja gospodine Volakere.“

Krenula sam, držeći Bilija i Mejbel za ruke, kad mi se mobilni kratko oglasi. Hitro stavih cvikere da bih pročitala poruku. Bila je od Rokstera.

<Koliko si jutros zakasnila, voljena? Da noćas uhvatim bus i donesem ti pastirsku pitu?>

Jooj! Rokster ne može da dođe kad svi moramo da trebimo vaši i peremo posteljinu. Svakako nije normalno smišljati izgovor da otkazete sastanak svom mlađanom dečku jer svi u kući imaju vaške? Kako se ja to stalno uvaljujem u ovakve frke?

17.00. Upali smo u kuću – jednu od onih u nizu – uz uobičajenu tarapanu od rančića, zgužvanih crteža, zgnječeni banana, plus velika kesa iz apoteke s nizom proizvoda za trebljenje vašiju. Prošavši pored dnevne sobe-kancelarije (koja postaje sve nepotrebnija, osim troseda na rasklapanje i praznih kutija iz *Džona Luisa**) u prizemlju, otklopitali smo niz stepenice u toplu, haotičnu kuhinju – dnevnu sobu u suterenu gde provodimo sve vreme. Smestila sam Bilija da radi domaći, a Mejbel da se igra svojim zekama dok ja spremim špagonjeze. Ali sad sam u dilemi šta da napišem Roksteru za večeras i da li da mu pominjem vaške.

17.15. Možda ipak ne.

17.30. O, bože. Upravo poslala poruku <Volela bih da dođeš, ali večeras moram da radim, tako da bolje nemoj>, kad Mejbel odjednom skoči i počne da peva Bilijevu najneomiljeniju pesmu, „Folgetabout, mani, mani, mani!“ Zatim zavvoni telefon.

Bacih se na njega baš kad Bili skoči, urlajući „Mejbel, prestani da pevaš Džesi Džej!“ , dok je sekretarica prela: „Imate Brajana Kacemberga na vezi.“

„Ovaj, da li bih ikako mogla da se javim Brajanu za...“

„Belbling, belbling!“ , pevala je Mejbel, jureći Bilija oko stola.

„Ali Brajan je već na vezi.“

„Neee! Mogu li samo...“

„Mejbel!“ , cičao je Bili. „Prestaniiii.“

„Heeej!“ , začu se Brajanov živahan glas. „Sjajne vesti! Producentska kuća *Grinlajt* hoće da rezerviše prava na vaš scenario.“

* *John Lewis* – prodavnice u kojima se prodaje sve, od odeće, preko bele tehnike, do nameštaja. (Prim. prev.)

„Šta?“ , izustila sam, a srce mi je poskočilo. „Znači li to da će po njemu snimiti film?“

Brajan se od srca nasmejao. „To vam je filmski biznis! Samo će vam dati nešto malo para da ga razradite i...“

„Maaaamaaaa! Mejbel ima nož!“

Rukom sam prekrila slušalicu, sikćući: „MEJBEL! Daj mi nož! Odmah!“

„Halo? Halo?“ , ponavljao je Brajan. „Lora, mislim da smo izgubili Bridžet...“

„Ne! Ovde sam“, rekoh, bacivši se na Mejbel, koja je sada jurila za Bilijem vitlajući nožem.

„Voleli bi da u ponedjeljak u podne održite informativni sastanak.“

„Ponedjeljak! Sjajno!“, kazala sam, otimajući nož od Mejbel. „Je li informativni sastanak nešto kao razgovor za posao?“

„Maaamaa!“

„Ššššš!“ , odvukla sam ih oboje na trosed i počela da se borim s daljinskim.

„Samo hoće da razjasne neke stvari u vezi sa scenarijom pre nego što donesu odluku.“

„Aha, aha.“ Odjednom se osetih povređeno. Da razjasne neke stvari u vez s mojim scenarijom, *već?* Ali šta bi to moglo da bude?

„Prema tome, zapamtite da oni ne žele...“

„Mamaaaa. Krvarim!“

„Da vas pozovem kasnije?“

„Ne, sve je u redu“, izustih u očajanju, dok je Mejbel urlala: „Zovi hitnu pomoc!“

„Izvinite, šta ste ono rekli?“

„Oni ne žele pisca-početnika koji pravi probleme. Moraćete da nađete načina da pristanete na ono što budu tražili.“

„Aha, aha, znači da ne budem davež?“

„Skapirali ste“, pohvali me Brajan.

„Moj bata ce d' umle!“, jecala je Mejbel.

„Ovaj, je l' sve...“

„Ma ne, sve je OK, super, u ponedjeljak u dvanaest!“, zbrzala sam, baš kad se Mejbel prodrala: „Ubila sam batu!“

„OK“, unervozio se Brajan. „Lora će vam poslati mejl s detaljnim podacima.“

18.00. Kada je frtutma konačno bila završena, sićušna posekotina na Bilijevom kolenu pokrivena Supermen flasterom, Mejbelin grafikon kazni izvrljan crnim tačkama, a špagete bolonjeze natrpane u njihove stomake, u glavi su počele da mi se roje razne misli, kao kod davljenika, samo optimističnije. Šta da obučem za sastanak i da li ću dobiti Oskara za najbolji adaptirani scenario? Zar Mejbel ponedjeljkom ne završava školu ranije i kako ću uspeti da ih pokupim? Šta ću da obučem za ceremoniju dodele Oskara i moram li ljudima iz Producerske kuće *Grinlajt* da kažem kako Bili ima vaške?

20.00. *Pronađenih vaški 9, živih insekata 2, gnjida 7 v. d.*

Maločas okupala decu i trebila im vaške, što se pokazalo kao sjajna zabava. U Bilijevoj kosi našla sam dve žive vaške i 7 gnjida iza ušiju – dve iza jednog i fantastičnu žetvu od pet iza drugog uveta. Veliko je zadovoljstvo ugledati male crne tačke kako se pojavljuju na belom češlju za trebljenje vašiju. Mejbel se rastužila jer nije imala nijednu, ali se oraspoložila kad sam joj dozvolila da očešlja mene i uveri se da ih ni ja nemam. Bili je vitlao češljem, likujući: „Ja imam sedam!“, ali kad se Mejbel rasplakala, velikodušno joj je u kosu spustio tri svoje, pa smo ponovo morali da ih trebimo.

21.15. Klinci spavaju. Zakazani sastanak mi je baš podigao moral. Ponovo sam žena od karijere i idem na sastanak! Obući ću teget svilenu haljinu i otići na feniranje uprkos tome što prokleti g. Volaker s nipodaštavanjem gleda na frizere. I uprkos zabrinjavajućem osećaju da sve rasprostranjenija navika da se feniraju u frizeraju žene pretvara u muškarce iz osamnaestog (ili sedamnaestog?) veka, a oni su se u javnosti osećali opušteno samo kada su nosili napuderisane perike.

21.21. Ali da li je nemoralno ići na feniranje kad na glavi možda imam neotkrivene larve vaški na početku njihovog sedmodnevnog životnog ciklusa?

21.25. Jeste. To je moralno pogrešno. Možda ni Mejbel i Bili ne bi trebalo da se igraju s drugom decom?

21.30. Takođe osećam da bi Roksteru trebalo da priznam istinu o vašima, budući da su laži pogubne po vezu. Ipak, možda su u ovom slučaju laži bolje nego vaši?

21.35. Izgleda da vaši provociraju neverovatan broj savremenih moralnih dilema.

21.40. Aaah! Upravo pregledala celokupnu garderobu (što će reći, gomilu odeće prebačene preko sobnog bicikla) plus ceo plakar i ne mogu da nađem teget svilenu haljinu. Sad nemam šta da obučem za sastanak. Ništa! Kako to da u plakaru imam natrpane tolike stvari, a teget svilena haljina je jedina koju mogu da obučem u nekoj važnoj prilici?

Rešila da ubuduće, umesto da proždirem ribani sir i pokušavam da se oduprem želji za vinom, večeri provodim

tako što ću polako pregledati odeću, izdvajajući za sirotinju sve što nisam obukla godinu dana. Sve ostalo raspoređiću u „kapsule“* koje se mogu kombinovati, tako da oblačenje postane blaženo zadovoljstvo umesto histerična jurnjava. A zatim ću dvadeset minuta vežbati na sobnom biciklu. Jer sobni bicikl ne služi za odlaganje garderobe, već za vežbanje.

21.45. A možda je ipak u redu da stalno nosim teget svilenu haljinu u stilu dalaj-lame i njegovih odora. Samo kad bih mogla da je nađem. Dalaj-lama po svoj prilici na raspolaganju ima nekoliko kompleta halja, ili dežurno hemijsko čišćenje. Odoresigurno ne ostavlja na dnu garderobera prepunog odeće iz *Topšopa*, *Oejzisa*, *ASOS-a*, *Zare* i sl., koju nikad ne oblači.

21.46. Ili na sobnom biciklu.

21.50. Išla da obidem decu. Mejbel je spavala, kao i obično, s kosom preko lica, tako da joj glava izgleda naopako okrenuta, stežući Slinu. Slina je Mejbelina lutka. I Bili i ja mislimo da je ime nastalo kao kombinacija Seline Gomez i Sabine, veštice tinejdžerke, no Mejbel ga smatra savršenim.

Poljubila sam Biliju u topli obrašćić, onako ušuškanog s Marijom, Horsijom i Čupavkom Prvim i Drugim, na šta Mejbel pridiže glavu i reče: „Danas imamo bas lepo vreme“, zatim ponovo leže.

Gledala sam ih, dodirivala im nežna lišca, slušala kako dišu, pomalo hrčući, kad kobna pomisao „Da je samo...“ bez

* Kapsula garderobe – koncept Suzi Fo, vlasnice londonskog butika iz sedamdesetih godina prošlog veka, koji je prihvatila i američka dizajnerka Dona Karan. Kapsula je kolekcija klasičnih odevnih predmeta koji se mogu dopunjavati modernim komadima i međusobno kombinovati. (Prim. prev.)

upozorenja nahrupi u moju glavu. „Da je samo...“ Tama, uspomene, tuga koja nadolazi, poklapajući me kao cunami.

22.00. Pojurila sam niz stepenice u kuhinju. Još gore: sve tiho, napušteno, prazno. „Samo da...“ Prestani. Ne smeš to sebi da dopustiš. Uključi čajnik. Ne prelazi na tamnu stranu.

22.01. Zvono! Hvala bogu! Ali ko bi to mogao biti u ovo doba noći?

SJEBANACA KOL'KO VOLIŠ

Četvrtak, 18. april 2013. (nastavak)

22.45. Bili su to Tom i Džud: saplitali su se u hodniku, kikićući se, oboje potpuno patosirani.

„Je l' možemo nešto da pogledamo na tvom laptopu? Baš idemo iz *Buđavog hamburgera* i...“

„Pokušavala sam da se s ajfona zakačim na *RibaKol'koVoliš*,* ali ne mogu da skinem sliku s *Gugla*, pa...“ Džud je, u odelu za posao i na visokim štiklama, kloparala niz stepenice dok me je Tom – još tamnokos, nabildovan, zgodan i očaravajuće gej – teatralno ljubio.

„Opa, Bridžet! Al' si smršala!“

(Isto to mi je govorio svaki put kad smo se videli tokom poslednjih petnaest godina, čak i kad sam bila u devetom mesecu trudnoće.)

„Ej, imaš li vina?“, dovikivala je Džud iz kuhinje.

Ispostavilo se da je Džud – koja sada praktično upravlja Sitijem, ali nastavlja da strast koju oseća za finansijske

* *PlentyofFish* – jedan od mnogobrojnih internet sajtova za upoznavanje partnera. (Prim. prev.)